

PAUL CÉZANNE,

DOOR KASPER NIEHAUS.

Het schoone van natuur is niet
het schoone van nature.

Cézanne was onder de impressionisten, waartoe hij gerekend wordt te behooren en waarvan Edouard Manet de leider was, de romantische revolutionnair. Hoe zeer verscheiden de leden dezer groep onderling ook mochten zijn, gemeenschappelijk reduceerden zij alle schilder-kunstige waarden der natuur op het vlak, waarin Cézanne den leider zelfs overtrof. Dat niet hij de leider der impressionisten inderdaad is geworden, mag z'n oorzaak vinden in het feit, dat z'n persoonlijkheid zich daartoe in 't geheel niet eigende: hij was zeer gesloten en teruggetrokken van aard, van de jongere generatie heeft niemand hem

ooit gezien, de kunstenaars die hem alles danken, hebben nooit een woord met hem gewisseld. Dr. Gachet, op wiens uitnodiging hij in 1873 naar Auvers-sur-Oise ging, waar hij gedurende meerdere jaren gewoond en prachtige dingen geschilderd heeft, teekent hem als de volkomen tegenstelling van Van Gogh, vermijgend over z'n intenties te spreken, geheel intuïtief handelend.

Cézannes wezen was geëigend onbekend te blijven, nimmer liet hij iets van zich hooren.

Het viel hem evenals Constantin Guys en Van Gogh niet in, z'n schilderijen te signeeren. Hij vergat z'n doeken zoodra hij ze voltooid had en verliet ze soms in 't open veld. Zij zwierven overal rond, onder de kasten, achter de meubelen, men maakte er de kachels

en de parquetvloeren mee schoon. Z'n zontje sneed er splend de deuren en vensters uit. Toen men Cézanne eens een zijner vroegere schilderijen toonde, wilde hij haar niet bezien en oordeelde voor zich zeer gering over hen die deze dingen nog apprecieerden. Geen wonder, dat hij een oud man werd, voor het eenigen zijner landgenooten inviel, acht op hem te slaan. Sinds enige jaren eerst begint zijn werk op de kunstmarkt mee te tellen. Hij

ZELFPORTRET.

dankt dit evenals Van Gogh den kunsthandel van Vollard in de fameuse rue Lafitte. Het groote succes was voor hem de vente van z'n vriend Choquet in den zomer van 1899 bij Petit. Sedert begon hij een buitengewonen invloed te oefenen. — Hij was het bête-noire der impressionisten; au fond maakte men zich niet eens meer boos op hem, zooals voordien op Manet of Courbet; over hem viel niet te twisten, hij was gek.

Lieden, die over 't algemeen goed op de